

Publicerad 2006-06-14 09:23 av Herr Morris

**nyfikenhet* och SMS i stunder av livet...*

I väntan på vinden

När skall jag börja lyssna

på mina egna signaler?

Jag kände att något var annorlunda sist

jag förde det på tal

Precis som i andra sammanhang

med samma signaler

så hörde jag orden

- Nej, det är inget. Det är bara...

Skrattet finns kvar som ett minne

När jag blundar så håller vi om varandra i butiken

När jag öppnar ögonen, står jag ensam i kylan

Minnet ler blygt, och själen stänger ner igen

Träden vajar i vinden

bilarna åker förbi

Jag har lärt mig det

Livet går vidare

Fötterna är bortslagna

men jag slår inte i golvet

Vill inte såra

Det är bara tomt

Utanför strålar solen

men den värmer inte mer

än den jag ser

i amerikanska filmer

Vågar inte vända mig åt något håll

Hur jag än gör så blir det att jag sårar

Jag som bara vill stödja och klappa

Står blickstill i hopp om att vinden skall pasera

Inser att livet är så stort

men det finns inte plats för mig

stänger ner känslorna

blir återigen en marionett

- Vem tror jag att jag är egentligen?
- Varför skulle jag ta plats?

Vill inte äga
vill dela
sitter ensam
med utsträckt hand

Säger \"Hej!\" till mig själv igen
medans Peter Pan sjunker ner på min axel
och John Blund sätter sig tillrätta i mitt knä
Tysta sitter vi där, och väntar på vinden

Men idag är det vindstilla

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Herr Morris med Poeter.se id #8611 innehar upphovsrätten